

18.neděle mezidobí, Kodet, B

Co potřebuje člověk k životu? Krajíc chleba, hrst rýže, dobré slovo, špetku lásky.

Zástupy hledají Ježíše, protože se najedly, nasýtily se.

Chtějí se mít dobře a zajistit si bezstarostný život, hmotné zajištění.

Ale Ježíš jim nabízí sebe a s tím život věčný.

To je jedno z těch nejčastějších pokušení mezi námi a Bohem v každé době.

Že netoužíme tolik po Kristu samotném, jako po tom, co On dává.

Proto jim nakonec Ježíš ani neodpovídá na tu otázku,

jak se dostal na druhý břeh, protože ho hledají ze sobeckých důvodů.

Svá tajemství Ježíš odkrývá pouze těm, kteří mu věří a sdílí s Ním svůj život.

Zástupy lidí jako by neslyšeli a nerozuměli, když mluví o rozdílu

mezi chlebem pomíjejícím a pokrmem k věčnému životu.

Reagují zvláštním dotazem: Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?

Netuší, že to není vůbec složité. Že stačí jenom přijmout Ježíše.

Uvěřit tomu Božímu plánu záchrany skrze toho, kterého Otec poslal.

Protože tou Boží vůlí, kterou konáme, to je Ježíš,

podíl na jeho životě a lásce, jeho myšlení a konání. To je Boží vůle.

Dávej nám ten chléb stále.

Připomíná nám to scénu, ze 4. kapitoly Janova evangelia,

kde se Ježíš setkává se Samařankou, která chtěla,

aby jí Ježíš dal tu vodu, aby už nemusela chodit ke studni.

Nepochopila, že ten pramen vody vyvěrá v srdci Kristově,

a může vyvěrat i v jejím srdci.

V dnešním ev. Zástupy lidí nerozumí, že ten chléb,

o který prosí, stojí před nimi.

Jsme pozváni přicházet stále znovu k Našemu Pánu.

Ne jednou, a dost, v neděli, a dost.

Smíme a máme každý den stále znovu se sytit, jíst a pít z jeho lásky.

Sytit se jeho životem, sytit se jím samotným.

Jen tak nebudeme nikdy hladovět a nikdy žíznit,

protože budeme žít z Něho.

To je pro nás ta největší radost našeho pozemského života.

18.neděle mezidobí, B, mana, sv. Jan od Kříže

Bůh nedal Izraelitům pokrm z nebe, kterým byla **mana**, dokud jim nechyběla mouka, kterou si přinesli z Egypta, tím jim dal na srozuměnou, že se nejprve musí zřít všeho, poněvadž tento andělský pokrm se nehodí pro patro, jež si chce pochutnávat na pokrmu lidském.

Duše, která se zdržuje a spokojuje s jinými chutěmi, je nejen neschopná Božího Ducha,

ale dokonce velmi uráží Boží velebnost ti,

kdo vyžadují duchovní pokrm,

přitom se však nespokojují se samotným Bohem,

nýbrž chtějí do toho vkládat žádost a náklonnost k jiným věcem.

Izraelité se nespokojili s tak prostým jídlem jako byla mana,

ale lačněli i po mase a domáhali se ho. Náš Pán se velmi rozmrzel, že chtěli směšovat tak nízké a hrubé jídlo s tak vznešeným a prostým, které mělo v sobě při své prostotě chutnost a podstatu všech pokrmů.

Proto měli ještě sousta v ústech, když na ně sestoupil Boží hněv,

svrhl oheň z nebe a sežehl z nich mnoho tisíc,

protože shledával nepřístojným, že si žádali jiný pokrm,

ačkoli jim dával pokrm z nebe.

Kdyby duchovní lidé věděli, kolik dobrého a jakou hojnost ducha ztrácejí,

když nechtějí konečně pozvednout svou žádost od dětinskostí

a jak by našli v tomto prostém duchovním pokrmu chuť všech věcí,

jen kdyby je nechtěli okoušet!

Ale neokoušejí je, protože příčinou,

proč nevnímali chuť všech pokrmů, která byla v maně, byla skutečnost, že svou žádost nezaměřili jen na ni.

Takže Izraelité přestali nalézat v maně všechno zalíbení a všechnu sílu,

kterou by si mohli přát, ne proto, že by v ní nebyla,

nýbrž proto, že chtěli něco jiného.

Co z toho pro nás plyne za ponaučení?

Ten, kdo chce milovat něco jiného zároveň s Bohem, málo si cení Boha,

protože klade Boha na jedny vážky s něčím, co je od Boha svrchovaně vzdálené

Není nic, co by se rovnalo Bohu, proto velmi křivdí Bohu duše,

která spolu s ním miluje něco jiného nebo na tom lpí.

A když je tomu tak, co by teprve bylo, kdyby to milovala víc než Boha?

Sv. Jan od Kříže, Výstup na horu Karmel, strana 43

Chléb z nebe nazývaný **mana** pociťovali Izraelité, kteří ji jedli, sice jako chutnou, ale různým způsobem, každý podle různosti své chuti. Celý rozsah její dobré chuti však nikdo nemohl vyčerpát, protože měla ve své chuti více rozmanitosti, než kolik jí bylo mezi všemi Izraelity.

V nebi uvidíme celé božství a budeme se z něho věčně radovat, avšak ani každý jednotlivě ani všichni společně je nebudou moci obsáhnout a vyčerpát v jeho celosti. Nekonečnost Boží obsahuje nekonečně více dokonalostí, než kolik můžeme vnímat. *(Stane se nám nekonečnou radostí vědět, že Bůh naplní všechnu touhu našeho srdce a že jímavost našeho srdce bude zcela naplněna blaženým vlastněním nekonečného dobra, kterým je Bůh sám. Zároveň bude ještě větší radostí vědět, že v této nekonečnosti božská vznešenost vlastní nekonečné dokonalosti, o kterých ví a které vidí jen ona, protože jen ona plně poznává sebe samu.)*

Dvě skutečnosti uchvacují k obdivu ty, kteří jsou v nebi:

tou první je nekonečná Boží krása, kterou vidí

tou druhou je hlubina nekonečnosti, která je vidět v této krásě.

Jak podivuhodné je to, co vidí ti, kteří jsou v nebi. Ale oč podivuhodnější je to, co nevidí. Boží krása, na kterou hledí, je nekonečná, proto je může úplně nasytit a nadmíru oblažit. Spokojí se s tím, že se z ní budou radovat ve stupních, které jim přidělí dobrotivá Boží prozřetelnost. Poznání, že předmět své lásky nemohou mít v naprostém vlastnictví, se jim stane láskyplným obdivem. Je jim nejvyšší radostí vidět, že krása, kterou milují, je tak veliká, že může být zcela poznána jen od sebe samotné, protože v tom spočívá božskost této nekonečné krásy a krása tohoto nekonečného božství. *Nebud'me už těmi hlupáky, kteří se trápí tím, že nemohou vypít celý Pramen místo toho, aby se radovali že stále z něho mohou pít. K tomu je potřeba víry. Díky živé víře nikdy nežízníme a nehladovíme.*

18.neděle mezidobí, B, mana

Bůh sytil na poušti Izraelity manou, chlebem z nebe. Svému lidu Hospodin poskytoval už hotový chléb, který dokáže způsobit všechno potěšení a uspokojit všechny chutě. Když Izraelité jedli manu pociťovali ji jako chutnou, ale různým způsobem, každý podle své rozmanité chuti. Celý rozsah její dobré chuti však nikdo nemohl vyčerpát, protože měla ve své chuti více rozmanitosti, než kolik jí bylo mezi všemi Izraelity.

Křesťanská víra chápe Krista v eucharistii právě jako manu.

Mana byla vždy jen na jeden den, kromě šestého dne, kdy bylo dostatek i na den sváteční. Hospodin přikázal, aby si každý nasbíral jen tolik, co stačí sníst a nedělal si zásoby na zítřejší den.

Ten, kdo si nasbíral mnoho, neměl nadměru.

Ten, kdo málo, neměl nedostatek.

Náš dobrý Bůh není naštěstí ani socialista ani kapitalista.

V modlitbě Otčenáš prosíme: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“

Neříkáme dej nám ho na celý život do zásoby, říkáme dej nám ho dnes.

Zdá se, že někteří křesťané jako by prosili:

„Hospodine, naplň nám sýpky a pak my ti dáme pokoj a i Ty nám už pak můžeš dát pokoj od Sebe sama.

Požehnej nám k tomu, abychom Tě nepotřebovali.“

Není správné se předzásobit jídlom a majetkem, stejně tak to nejde ani s Boží milostí, modlitbou a vírou.

Bůh chce, abychom Ho potřebovali každý den znovu a důvěřovali Jemu, a ne sobě, a to každý den znovu.

Svatý farář arský v jednom kázání hovoří o lidech, kteří jako by v modlitbě říkali:

„Bože, chci ti přednést pár slov, abych měl od tebe pokoj.“